

Procházka po území Lidic

Vystupuji z autobusu a po tváři mě okamžitě hladí chladný vzduch. Barevné listy vypadají, jako by někam běžely. Popohání je totiž vítr, který s nimi háže na všechny světové strany. Stromy na nás mávají svými skoro holými větvemi a vítají nás v Lidicích.

Všude bylo téměř prázdno. Paní průvodkyně vyprávěla o osudu této vesnice a já ji zaujatě poslouchala. Začalo mi to docházet. Stojím na území, kde bylo zastřeleno 173 mužů. Kolik krve, červené jako právě teď mé zmrzlé tváře, muselo stékat po stéblech trávy? Kolik utrpení si musely prožít ženy, strachující se o své nebohé děti? Vždyť přeci za nic nemohly.

Mráz mi přebíhá po zádech a mám husí kůži. Mám pocit, že tu duše zemřelých stále jsou a naříkají. Naříkají, proč zrovna je musel zastihnout tak krutý osud.

Míjeli jsme památný strom. Vypadal uschle a smutně, ale i přes to jsem ho slyšela. Stěžoval si, že to všechno viděl a zažil. Šeptal mi ale taky to, že je rád, že je to minulost.

Zastávka u sousoší dětí byla pro mě asi ta nejsmutnější záležitost. Sochy se zdály být živé. Utrápené obličejové děti mě nutily k pláči. Jedna slzička se mi jako malá perlička skutálela po tváři. Rychle jsem ji hřbetem ruky setřela. Při pohledu, jak starší děti chránily své mladší sourozence, se mi rozbušilo srdce. Tlouklo jako zvon, div mi nevyskočilo z hrudi. Byl to zvláštní pocit. Snažila jsem se vcítit do lidí, kteří tohle zažili, ale bylo to těžké. Museli být tak stateční. Kdyby mě jen tak někam odvezli, pryč od rodiny, od mé nejcennější věci, kterou v životě mám, nezvládla bych to. Nedokázala bych se uklidnit a postarat se ani o sebe, natož o mladší sourozence...

Mezi mraky se vyklubalo zlaté sluníčko. Odráželo se mi v očích jeho světlo. Paprsky mě pohladily po vlasech a já se naposledy ohlédla na smutné vyhlazené území. Nadechla jsem se čerstvého podzimního vzduchu a nastoupila do autobusu. Když se konečně rozjel, oddechla jsem si, Už jsem nebyla spoutána atmosférou strachu a lítosti.

Mohla jsem se spokojeně nadechnout, usmát se a děkovat za to, jak svobodný a klidný život mohu žít se svojí milující rodinou. Děkuji za návštěvu tohoto místa a zkušenost, že jsem si mohla uvědomit, co všechno mám a jak moc jsem šťastná.

Simona

Reportáž – Lidice, Praha

Unavení jsme se dostavili v pět ráno před budovu školy, kde byl sraz. Všichni nastoupili do autobusu, který nás měl zavést do Lidic. Cesta trvala asi tři hodiny, naštěstí žádné dopravní problémy nebyly, takže jsme dorazili s předstihem.

Po chvilkovém čekání mohla začít prohlídka Lidic. Prohlídka trvala přibližně hodinu s tím, že jsme nejvíce času strávili venku, kde nám paní průvodkyně řekla historická fakta o všem, co se zde stalo. Podívali jsme se na pomníky a sochy, které byly na pietním území. Nejvíce mě zaujal příběh, proč byly Lidice vypáleny, a také příběh vzniku soch lidických dětí. Poté jsme se vydali do menšího muzea. I když je toto muzeum považováno za jedno z nejmenších, bylo tam až překvapivě moc věcí a nahrávek. Bohužel jsem muzeum celé neviděla, protože tam bylo až moc věcí a my měli málo času.

Poté nás čekala další, asi hodinová, jízda autobusem. Vystoupili jsme blízko Václavského náměstí, kde jsme si později dali hodinový rozchod. Každý si ho užil, jak chtěl a znovu jsme se sešli na náměstí.

Pěšky jsme se vydali k Petschkovu paláci. Znovu jsme museli nějakou dobu čekat. Přesto si myslím, že to většině nevadilo, protože se dokázali zabavit sami. Vpustili nás dovnitř a zavedli do velké místnosti, ve které byli dřevěné lavice. Všichni jsme si posedali a začala nám krátká přednáška. Nejvíce šokující bylo, že lavice, na kterých jsme seděli, jsou původní a seděli na nich nejen Židé, kteří čekali na výsledcích.

Po krátké přednášce jsme se přesunuli do malé místnosti, kde byly vystavené různé mapy a spisy. Tam nás čekala delší přednáška. Přesto jsem si z ní nic neodnesla. Místnost byla malá, takže se tam nevešli všichni a po chvíli tam byl vydýchaný vzduch. Mnohem zajímavější byl konec prohlídky, kdy jsme si mohli všechno prohlédnout sami. Jednalo se o mučírnu, která byla přesnou kopií mučírny, kde kdysi mučili odbojáře a Židy. Byly tam různé mučící nástroje a spousta papírů s příběhy lidí, kteří mučírnu prošli. Pár lidí ji přežilo, přesto tam převažovali lidé, kteří tam krutými způsoby umřeli. Dále tam bylo vězení, kde byli Židé za trest. Vězení bylo malé a byla tam úplná tma. Vězeň musel ve vězení stát, i když vedle něj byla „postel“ a skoro se nemohl pohnout, jinak by byl potrestán. Potom tam byly ukázky rakví a nosítek, ve kterých nosili po mučení Židy a odbojáře, kteří už nebyli schopni jít sami.

Vyšli jsme z budovy a dali si asi hodinovou procházku Prahou po historicky zajímavých místech. Například: Národní třída, Národní divadlo, Tančící dům a hřbitov na Vyšehradě.

Poslední, co zbývalo, bylo dostat se do autobusu a odjet zpátky do Žďáru. Cesta byla příjemná a skoro nikde jsme nestavěli, takže jsme se vrátili brzy.